

VEERLE LANDUYT

Geen zomer zoals anders

FEELGOOD-ROMAN

Baltersem, 15 maart

“Je hebt wát gedaan?” Met opengesperde ogen en dito mond kijkt Sofie haar jongere zus aan.

“Kom op, Sofie, je hebt me goed genoeg verstaan! Ja, ik heb mijn ontslag ingediend en op 30 juni stop ik met werken in Brussel!” Loes geeft er nog, met opgetrokken wenkbrauwen, een bevestigende knik bij. Voor de rest heeft ze een afgestreken gezicht, maar wat Sofie natuurlijk niet weet - of wel? - is dat Loes inwendig toch wel wat nerveus is...

“Wat was er dan niet goed aan je job in Brussel? Gemakkelijker kon toch niet? En meer zekerheid dan op dat bureau ga je toch nergens meer krijgen, Loes?”

“En meer grijs stof vangen dan daar is ook niet mogelijk, zus! Weet je wel hoe voorspelbaar alles daar is? Op lange termijn zou ik daar wegwijnen, daar ben ik zeker van!”

“En wat zijn je plannen dan wél? Wat voor droomjob heb je dan nu in gedachten?” Sofie gelooft nog steeds niet dat haar zus dit ernstig meent. Na haar afstuderen had Loes onmiddellijk een mooie job op een ministerie te pakken, met duidelijke uren, interessant loon, bijkomende vergoedingen allerhande, een trouwe ambtenaar waardig, ... En wat blijkt nu? Ze heeft haar ontslag gegeven.

“Tegen de tijd dat mijn opzegtermijn er opzit, is het grote vakantie en heb ik twee maanden tijd om met de camper op roadtrip te gaan, samen met Alina. Vanaf september kan ik dan weer aan de slag! Ik heb al een paar sollicitatiegesprekken gedaan, ik laat je wel weten wat er uit de bus komt...”

“En weet Alina hier dan al iets van? En een roadtrip, hoe dan wel?” Er rijzen spontaan tientallen vragen op bij Sofie, waar Loes waarschijnlijk nog niet over nagedacht heeft.

“Kom op, Sofie, denk je nu echt dat ik zomaar ergens blindelings aan begin?” Diep in haar binnenste weet Loes dat haar zus een beetje gelijk heeft, ze had Alina pas gisteren voorgesteld om met de camper van haar ouders mee rond te trekken. Alina

had redelijk bedenkelijk gekeken, maar Loes had haar overtuigingskracht volledig ingezet en kon haar hartsvriendin - ze kenden elkaar al van in de kleuterklas - uiteindelijk toch warm maken voor het avontuur.

“Gaan mama en papa dan zelf niet weg met de camper?”, probeert Sofie nog.

“Nee, hoor, die willen in september pas richting zuiden vertrekken, als de drukte én de warmte van juli en augustus voorbij zijn.” Loes begrijpt dat haar grote zus wel wat vragen heeft bij haar genomen beslissing, maar eigenlijk had ze toch ook op wat meer enthousiasme gehoopt!

Terwijl Sofie naar de keuken loopt voor een nieuwe beker thee, neemt Loes haar gsm en klikt de agenda open. Over drie-en-een-halve maand is het 1 juli. Een perfecte datum om te vertrekken, daar Alina in het onderwijs staat en eind juni waarschijnlijk dringend toe is aan het opladen van haar batterijen. Toegegeven, er moeten nog goede afspraken gemaakt worden en eigenlijk is Loes vooral zelf vragende partij om de boel hier achter te laten en haar horizon te verruimen. Sofie heeft gelijk dat ze een erg puike job had kunnen krijgen, nu drie jaar geleden. Maar hoe langer hoe meer mist Loes het creatief zijn, waar ze vroeger als kind altijd zo in had uitgeblonken en zich urenlang mee had kunnen amuseren. Daarom had ze de laatste weken avond na avond op jobsites gekeken en zich afgevraagd waar ze zichzelf zou zien werken. Tja, echt duidelijk was het nog niet, maar bij verschillende werkaanbiedingen had ze al kriebels in de buik gekregen, dus er zou vast wel iets boeiends aan zitten te komen!

Net wanneer Sofie terug uit de keuken komt, gaat de deur van het appartement open en komt Alina binnen.

“Hey Alina, lang geleden! Alles goed met jou?”, vraagt Sofie vriendelijk. Ze kent de hartsvriendin van haar zus natuurlijk ook al heel lang en geeft haar zoals steeds een stevige omhelzing. Sinds Loes afstudeerde aan de universiteit, waren de twee vriendinnen gaan samenwonen op een appartement, niet ver van

het station en ook niet ver van de middelbare school waar Alina lesgeeft.

“Loes vertelde net haar wilde toekomstplannen... Had jij dat zien aankomen?”

“Mja, misschien wel, denk ik,” zegt Alina, na een korte overpeinzing, “Ze kwam toch wel heel vaak zuchtend en zeurend thuis, hoor Sofie! En eerlijk, toen ze op het ministerie startte drie jaar geleden, heb ik altijd gevonden dat ze daarmee een verkeerde keuze maakte. Ik wist zo dat ze er te weinig afwisseling en creatieve inbreng zou gaan hebben. Dus ja, er zijn meer geschikte jobs voor haar dan het ambtenaarschap...”

Zo heeft Sofie het nog niet bekeken en misschien moet ze Alina wel gelijk geven! Wanneer ze de gang doorlopen en de woonkamer binnenstappen, zien ze Loes aan tafel zitten met een notitieblokje.

“Nog steeds handiger dan alles in je gsm te zetten,” legt ze uit aan de twee anderen, “en ik heb nog wel wat te plannen tegen 1 juli! Maar kom, wie heeft er op dit moment zin in een wandeling naar het stadspark en een koffie op het terras van de oranjerie? Ik trakteer!”

’s Avonds zitten Alina en Loes samen in de zetel naar een quiz te kijken, terwijl ze een beker soep met brood verorberen.

“Als we met de camper gaan rondtoeren deze zomer, moeten we wel een paar routes in gedachten hebben, hé! Welke kant wil jij graag uit, Alina?”, vraagt Loes. Haar vriendin kijkt op en geeft toe: “Help, daar heb ik nog helemaal niet over nagedacht! Ik heb ook nul ervaring met reizen per camper, dus hoe begin ik daaraan?”

“Euh, ik heb ook niet veel ervaring met het uitstippelen van de route, maar als ik mijn ouders zo bezig hoorde vroeger, planden zij een aantal richtingen met een duidelijk doel. Afhankelijk van het weer, beslisten ze enige dagen op voorhand waar we uiteindelijk naartoe zouden gaan.”

“OK, klinkt aannemelijk en niet zo moeilijk! Maar toch kan ik nu niet onmiddellijk een aantal favoriete plekken opsommen, hoor Loes! Wat zou je ervan vinden als we tegen de paasvakantie onze ideeën bundelen? Op dit moment moet ik examens maken voor mijn leerlingen, dus als je het niet erg vindt, wil ik hier graag over een paar weken op terugkomen?!”

“Afgesproken!”